

Sygn. akt VIII Ka 314/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Wasilewski

Protokolant Aneta Chardziejko

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2020 roku

sprawy W. P.

obwinionego o czyn z art. 98 k.w.;

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 20 lutego 2020 roku, sygnatura akt XIII W 420/19

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40,- (czterdzieści) złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciąża w/w zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

W. P. został obwiniony o to, że w dniu 13 czerwca 2018 roku około godziny 07:30 przy ulicy (...) w B., poza drogą publiczną, strefą zamieszkania, strefą ruchu, kierując pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), w trakcie wykonywania manewru cofania, nie zachował szczególnej ostrożności, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z cofającym pojazdem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) - czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa innej osoby, tj. o popełnienie wykroczenia z art. 98 kw.

Wyrokiem z 20 lutego 2020 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku w sprawie o sygn. XIII W 420/19 uznał obwinionego W. P. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na mocy art. 98 kw orzekł wobec w/w karę grzywny w wymiarze 400 złotych. Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków ponoszonych w toku czynności wyjaśniających, kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 40 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obwiniony, który zaskarżył wyrok w całości. Rozstrzygnięciu zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych. Wniósł o uchylenie wyroku w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom apelującego, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w sposób dokładny i skrupulatny, wyciągając trafne wnioski przede wszystkim w przedmiocie winy obwinionego.

Ustosunkowując się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, przypomnieć należy ugruntowane w tym przedmiocie orzecznictwo Sądu Najwyższego, iż „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 roku, II Kr 355/74, OSNPG 1075/9/83, LEX nr 16881).

W ocenie Sądu Okręgowego obwiniony w złożonej apelacji przedstawił własną ocenę dowodów, którą niejako „zestawia” z oceną dowodów dokonaną przez Sąd I Instancji, przeprowadzoną w sposób prawidłowy (mając na uwadze zasady wynikające z art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k. stosowanych w postępowaniu w sprawach o wykroczenia na podstawie art. 8 k.p.w. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.). Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku należycie uzasadnił swoje stanowisko, w tym w kwestionowanym zakresie, wskazując przy tym – stosownie do dyspozycji art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. – fakty, jakie uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, które w efekcie doprowadziły do uznania obwinionego za winnego popełnienia zarzuconych mu wykroczeń.

Sąd Odwoławczy nie widzi potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania argumentów wskazanych i precyzyjnie omówionych przez Sąd I Instancji, w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości prowadzących do uznania winy obwinionego. Wystarczającym jest w tym zakresie odesłanie do pisemnego uzasadnienia Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy szczególnie nacisk przy ustalaniu winy obwinionego kładzie na dwie kwestie. Po pierwsze, jak uczy doświadczenie życiowe, po zaistnieniu kolizji uczestnicy zdarzenia, którzy nie doszli do porozumienia odnośnie kto ponosi za nie odpowiedzialność, natychmiast powiadamiają o zdarzeniu policję. W niniejszej sprawie, z zeznań A. D. wynika, że po zdarzeniu w dniu 13 czerwca 2018 r., kierowca V. po opuszczeniu samochodu i obejrzeniu pojazdów stwierdził, iż uszkodzenia jej samochodu są większe „więc żadnego oświadczenia nie piszemy i do widzenia” (k. 5). Świadek przystała na powyższą propozycję. Dodała, że zna obwinionego, ponieważ pracuje w przedszkolu, do którego uczęszcza jego córka. W niespełna dwa tygodnie później 25 czerwca 2018 r. W. P. pojawił się u świadka z kartką podaniową i żądaniem że w/w „ma mu napisać oświadczenie, że to jest jej wina spowodowania kolizji”. A. D. odpowiedziała, że nic mu nie podpisze, ponieważ ustalili, że to była obopólna wina, ponieważ obydwójce wykonywali manewr cofania. Po konsultacji z mężem o całym zdarzeniu świadek powiadomiła policję, przyjęła mandat karny za udział w zdarzeniu. Powyższa sekwencja zdarzeń stawia w wysoce niekorzystnym świetle obwinionego. Dowolne, naiwne i nakierowane na uwolnienie od winy są twierdzenia w/w, że przez prawie dwa tygodnie „oczekiwał na moment, kiedy miał więcej czasu”, aby zażądać oświadczenia od w/w, mimo iż widział ją ze dwa razy w międzyczasie (k. 103). Zdaniem Sądu Okręgowego, gdyby winę za zdarzenie w ocenie obwinionego ponosiła świadek – w dniu 13 czerwca 2018 r. na miejsce zdarzenia zostałaby wezwana policja. Każdego następnego dnia po zdarzeniu w/w, po ochłonięciu i przemyśleniu zdarzenia, mógł z łatwością ustalić kiedy może spotkać w przedszkolu świadka, tym bardziej, że do tej placówki uczęszczała córka w/w. Jest to pierwszy wątek w sprawie, który pośrednio lecz dobitnie wskazuje na winę w/w.

Po drugie Sąd Odwoławczy odrzuca wszystkie zarzuty podważające opinię biegłego. Obwiniony miał możliwość wyjaśnienia wszelkich wątpliwości związanych z tym dowodem, jednak oświadczył dwukrotnie na rozprawie w dniu 06 lutego 2020 r., że „wniosków dowodowych nie zgłasza”, „nie żąda uzupełnienia przewodu sądowego”. Na marginesie – schemat działania w/w jest podobny jak podczas zdarzenia - brak żądania w momencie, kiedy była sposobność na wyjaśnienie wszystkich wątpliwości związanych z opinią. Godzenie w niekorzystne wnioski opinii w apelacji. Co więcej w/w sam sobie zaprzecza w apelacji, twierdząc że nie pojawiły się żadne nowe uszkodzenia w jego pojeździe,

z drugiej strony wiedząc o złożonych przez siebie do akt zdjęciach (wrzesień 2018 r.) przyznaje „Kontrowersje w kwestii rozmiaru uszkodzeń powstały po okazaniu zdjęć wykonanych przeze mnie z **prowizorycznej naprawy wykonanej w dniu badań technicznych 08 września 2018 r. (bez prowizorycznego wyrównania karoserii auto nie przeszłoby badań technicznych)!!! (k. 103)**. Na jednym ze zdjęć figurują narzędzia za pomocą których w/w dokonał naprawy – siekiera i drewniana deska. Tym samym biegły sporządzając opinię we wrześniu 2019 r. nie miał możliwości zbadania uszkodzeń powstałych w wyniku kolizji rok wcześniej. Stąd w opinii zastrzeżenie, że zdaniem biegłego nie wszystkie uszkodzenia pojazdu obwinionego powstały w czasie kolizji. Jest to druga okoliczność wskazująca na nieuczciwe działania nakierowane na uwolnienie się od winy, podjęte po zdarzeniu.

Obwiniony wskazując po raz kolejny w apelacji swoją wersję wydarzeń w niczym nie podważył wniosków wyciągniętych przez Sąd Rejonowy z dowodów, w oparciu o które zbudował prawidłowy, odpowiadający rzeczywistości stan faktyczny w sprawie.

Sąd Odwoławczy podziela wnioski Sądu Rejonowego, iż fakt popełnienia przez W. P. zarzuczonego mu wykroczenia nie budzi najmniejszych wątpliwości.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono jak w pkt. 1 sentencji.

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia

(Dz.U. 2017.2467), a o opłacie na mocy art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).